

Végül és újra meg újra

*Még nem töröltem a neved a telefonomból.
Mintha itt lennél egy gombnyomásnyira.
Nem tudom, persze, mit kérdeznék tőled,
amíhez nem volt bátorságom annyi év alatt.*

*A vízcseppet kérdezném meg inkább,
amelyik a nyakadra hullt, mikor itattalak.
Téged, aki már nem tudtál semminek örülni,
megcsiklandozott.
Csepp víz, mondd, milyen anyám bőre?*

*Én nem emlékszem, és azóta por lett belőle.
Elégettük. Hiba volt talán?
Lassabb elmúlásra kellett volna bízni,
nem tűzre: földre, az élő világra, amit úgy szeretett?*

*A telefonomból még nem töröltem a neved.
Mintha rajtam múlna csak, hogy nem beszélsz.
Persze nem tudom, miről kérdeznék.
Sem a holtak, sem az élők nem érdekelnek mostanában.*

*Azt a nagy, színes madarat kérdezném talán,
ott az állatkertben, halálod utáni héten.
Görcsös ujjaióval markolta a rácsot,
és száraz nyelvét öltögette felém.
Madár, mondd, miért gúnyolódsz anyámon?*

*Csak ez a gyávaság ne lenne,
ami csak emléket mer –
s nem mer megidézni téged.
Lesem a hozzád hasonlókat inkább,
minden gyenge testet, ami szomjas, béna vagy riadt.
A fűszálak hegyét, ahogy végül és újra meg újra
rábólintanak a láthatatlan szélre.*